

Hvis det kan skænke et menneske lykke at tænke på sine
velgerninger, når det har
 opført sig pligttro og godt,
ikke forbrudt sig imod hellig troskabsed, ikke ved noget
 misbrug af gudernes magt
 har holdt en anden for nar,
så vil du eje utallige glæder, Catullus, selv i en
 fjern tid, for den kærlighed,
 som du til utak har følt.

Det, som et menneske evner at sige og gøre til gavn for
andre, det er jo for længst
 sagt og bedrevet af dig.

Alle velgerninger visner i sindet på en utaknemlig.

Hvorfor så pine dig selv
 endnu til slet ingen gavn?

Kan du da ikke forskanse din sjæl og undslippe al din
ulykke, trods gudernes
 modvilje, vriste dig fri?

Ja, det er svært i et ryk at flå indgroet kærlighed fra sig,
 ja, det er svært, netop dét
 må du dog udrette nu.

Dét er din eneste frelse, den kamp er du nødt til at vinde,
 om du så kan eller ej,
 for du har ikke et valg.

O høje guder, hvis I da kan ynke, og I nogensinde
 har givet hjælp til en mand

på dødens tærskel, så se
til mig i denne elendighed. Hvis jeg har levet et rent liv,
fjern denne pestedder, som
ellers vil slå mig ihjel,
for den er sevet igennem mit inderste og har forkrøblet
alt, den har bortdrevet al
glæde fra hjerte og sjæl.
Jeg beder ikke mer til, at hun også skal elske tilbage,
eller – umuligt – at hun
vælger at være mig tro.
Gør mig blot rask, og helbred mig for denne hæslige sygdom,
O høje guder, for min
gudsfrygt da vis mig nu gunst